

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร และเพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้อังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ

ตัวอย่างประชากร

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลปภาษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร และกำลังเรียนอยู่ในภาคปลายปีการศึกษา 2529 ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยสุ่มโรงเรียนในแต่ละกลุ่มโรงเรียนซึ่งมีทั้งสิ้น 15 กลุ่มโรงเรียน จำนวน 101 โรงเรียน มาร้อยละ 25 ได้ตัวอย่างประชากรโรงเรียน 25 โรงเรียน ในแต่ละโรงเรียนสุ่มห้องเรียนมาโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวนนักเรียนแต่ละห้องเรียนมีประมาณ 40 คน ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด 918 คน จากนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรออกเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ โดยใช้แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.84 แล้วนำคะแนนมาเรียงจากน้อยไปหามาก ให้นักเรียนที่ได้คะแนนสูงจำนวน 25% เป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูง และให้นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำจำนวน 25% เป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาต่ำ ได้จำนวนตัวอย่างประชากรกลุ่มละ 230 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม 1 ชุด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิธีการเรียนรู้อังกฤษที่ผู้เรียนใช้

ปฏิบัติในการเรียนภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องค้ำานเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลปภาษา โรงเรียนสีกัน (วัดนันทน์อุบัติมภ์) จำนวน 50 คน แล้วนำไปหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม ใ้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.94 แล้วนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เลือกไว้ และนำข้อมูลที่ใ้มาหาค่าร้อยละ ค่ามัธยิม เลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และในขณะเดียวกัน ผู้วิจัยใ้เปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำด้วยการทดสอบค่า ที (t -test) แล้วนำผลการวิจัยเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สรุปใ้ดังนี้

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มียผลการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเกรด 2 ระดับการศึกษาที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 การเรียนภาษาอังกฤษเน้นหนักในด้านการใช้ภาษา (ฟัง พูด อ่านและเขียน) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีโอกาสฝึกทักษะการอ่านมากที่สุด ขณะเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนครูผู้สอนพูดภาษาไทยตลอด ความขยันเป็นลักษณะสำคัญที่ช่วยให้ใ้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่มีลักษณะที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2. วิธีการปฏิบัติในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1 วิธีการที่ผู้เรียนใ้เพื่อให้ใ้ใจภาษา

2.1.1 เมื่อพิจารณาใ้โดยรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใ้ปรับทช่วยในการเคาหรือตีความความหมายของคำหรือประโยคเพื่อให้ใ้ใจภาษามาปฏิบัติ

ปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียด เรียงตามลำดับความสำคัญ พบว่า การใช้ความรู้รอบตัวมาช่วยในการเดาความหมายของคำหรือประโยค การใช้ความรู้ทางด้านศัพท์และไวยากรณ์มาช่วยในการให้ความสนใจเครื่องหมายต่างๆ หัวข้อ รูปภาพ กราฟ และโครงสร้างของประโยคที่มีอยู่ในเนื้อเรื่อง และการใช้วิธีเชื่อมโยงสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วกับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่มาช่วยในการเดาความหมาย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติปานกลาง

2.1.2 เมื่อพิจารณาโดยรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำวิธีการต่างๆในการสื่อความหมายมาปฏิบัติน้อย เมื่อพิจารณารายละเอียด เรียงตามลำดับความสำคัญ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้วิธีการนึกถึงสิ่งที่จะพูดเป็นภาษาไทยก่อน แล้วจึงแปลเป็นประโยคภาษาอังกฤษมาปฏิบัติมาก ในขณะที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาท่าทางเมื่อคู่สนทนาไม่เข้าใจสิ่งที่ตนพูด การทดลองใช้คำหรือประโยคจากบทสนทนา เพลง หรือภาพยนตร์ การใช้วิธีสะกดคำหรือวากรูป การใช้วิธีพูดอ้อม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติปานกลาง สำหรับการทดลองสร้างคำศัพท์ขึ้นใจเองเมื่อไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้อง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติน้อย

2.2 การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ

2.2.1 เมื่อพิจารณาโดยรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนน้อย เมื่อพิจารณารายละเอียด เรียงตามลำดับความสำคัญ พบว่า การทำแบบฝึกหัดส่งตรงตามกำหนด และการฝึกคำตอบเพื่อเปรียบเทียบกับคำตอบของครู นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติปานกลาง สำหรับการท่องจำกฎโดยไม่สนใจความหมาย การเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษ การอาสาสมัครตอบคำถามขณะเรียนในชั้นเรียน การศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย และการสนทนาภาษาอังกฤษกับครูหรือเพื่อนนักเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติน้อย

2.2.2 เมื่อพิจารณาโดยรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียนน้อย เมื่อพิจารณารายละเอียด เรียงตามลำดับความสำคัญ พบว่า การหาความหมายของคำจากพจนานุกรม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติมาก การอ่านตัวอย่างที่แสดงการใช้คำในพจนานุกรม นำมาปฏิบัติปานกลาง สำหรับการจำความหมายของคำหรือประโยคเป็นภาษาอังกฤษ การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ การชมภาพยนตร์เสียงภาษาอังกฤษ การนำคำศัพท์

หรือโครงสร้างประโยคที่เรียนไปใช้พูดหรือเขียน การฟังวิทยุภาษาอังกฤษ การยอมพูด
ผิด หรือเขียนผิดเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการพยายามสนทนาภาษาอังกฤษกับเจ้าของ
ภาษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติบ่อย

2.3 การควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษา

2.3.1 เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
ควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาโดยใช้วิธีการวางแผนการเรียนรู้มาปฏิบัติบ่อย
เมื่อพิจารณารายละเอียด เรียงตามลำดับความสำคัญและชนิด พบว่า วิธีการลอกการวางหรือ
วาดรูปตามครูขณะเรียนในชั้นเรียน และการเลือกใช้วิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับคน
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติปานกลาง สำหรับการทำบันทึกย่อเพื่อช่วยความจำ
การทบทวนบทเรียนหลังจากการเรียน การจัดข้อมูลให้เป็นหมวดหมู่เพื่อช่วยความเข้าใจ
การหาความสัมพันธ์ระหว่างบทเรียนที่เรียนไปแล้วกับบทเรียนที่กำลังเรียน การเตรียม
บทเรียนก่อนเรียน และการทดสอบตนเองว่ามีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษเพียงใด
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติบ่อย

2.3.2 เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
ควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาโดยวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ภาษามา
ปฏิบัติปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียด เรียงตามลำดับความสำคัญและชนิด พบว่า
การเอาใจใส่ศึกษาข้อผิดพลาดเมื่อครูผู้สอนแก้ไขให้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
นำมาปฏิบัติมาก การสังเกตกิริยาท่าทางของคู่สนทนาเพื่อตรวจสอบว่า การใช้ภาษาของตน
ถูกต้องหรือไม่ นำมาปฏิบัติปานกลาง สำหรับการอ่านทานสิ่งที่เขียนเพื่อตรวจสอบและแก้ไข
ข้อผิดพลาด การขอคำวินิจฉัยจากครูหรือเจ้าของภาษาเกี่ยวกับการใช้ภาษา และการฝึก
ออกเสียงโดยการฟังเทปเพื่อตรวจแก้ไขการออกเสียง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
นำมาปฏิบัติบ่อย

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา
อังกฤษนอกเหนือไปจากวิธีการเรียนรู้ที่มีในแบบสอบถาม วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้ในการเรียนรู้ทักษะการฟังและพูด การอ่าน และการเขียน
มีดังนี้

3.1 การฟังและพูด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้วิธีการฝึกฝนกับครูผู้สอนในห้องเรียน (445 คน) ฝึกในห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound Lab) (132 คน) ฟังวิทยุภาคภาษาอังกฤษ (110 คน) และเรียนสนทนาภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา (86 คน)

3.2 การอ่าน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้วิธีการฝึกอ่านในชั้นเรียน (501 คน) ห้องศัพท์และบทสนทนา (101 คน) อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ (53 คน) นอกจากนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ยังมีวิธีการเรียนรู้ทักษะการอ่านด้วยวิธีการอื่นๆ ได้แก่ การฝึกอ่านป้ายโฆษณา อ่านฉลากยา เป็นต้น (37 คน)

3.3 การเขียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้วิธีการฝึกการเขียนโดยการทำการบ้านและแบบฝึกหัด (419 คน) เขียนตามคำบอก (128 คน) นอกจากนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ยังมีวิธีการเรียนรู้ทักษะการเขียนด้วยวิธีการอื่นๆ ได้แก่ การเขียนเรียงความ การเขียนจดหมายถึงชาวต่างประเทศ และการเขียนบันทึกประจำวัน (24 คน)

4. การเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ สรุปได้ดังนี้

4.1 วิธีการที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เข้าใจภาษา

4.1.1 จากการเปรียบเทียบวิธีการใช้บริบทช่วยในการเดาหรือตีความความหมายของคำหรือประโยคเพื่อให้เข้าใจภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มใช้บริบทช่วยในการเดาหรือตีความความหมายของคำหรือประโยคเพื่อให้เข้าใจภาษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยที่นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงมีวิธีการใช้บริบทช่วยในการเดาหรือตีความความหมายของคำหรือประโยคดีกว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาต่ำ

4.1.2 จากการเปรียบเทียบการใช้วิธีการต่างๆในการสื่อความหมายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ เมื่อพิจารณาทั้งโดยส่วนรวมและรายละเอียด พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการต่างๆในการสื่อ

อภิปรายผลการวิจัย

1. วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

1.1 วิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เข้าใจภาษา

1.1.1 การใช้บริบทเพื่อเดาหรือตีความหมายของคำหรือประโยค

เพื่อให้เข้าใจภาษา จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติปานกลาง แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่ได้รับการฝึกฝนวิธีการเดาหรือตีความความหมายของคำหรือประโยคจากบริบทมากเพียงพอ ซึ่งความจริงแล้ว การเดาศัพท์จากบริบทมีผลต่อความเข้าใจและเพิ่มพูนความเร็วในการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนอย่างมาก (Sheila Been 1975:242) แต่การที่นักเรียนไทยไม่คุ้นเคยกับวิธีการเดาหรือตีความความหมายของประโยค อาจเป็นเพราะจุดมุ่งหมายของการสอนอ่านวิชาภาษาอังกฤษมักเน้นความเข้าใจในคำศัพท์แต่ละคำ จึงทำให้ครูผู้สอนเกิดความเข้าใจผิดว่าความเข้าใจในการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความรู้ความหมายของคำศัพท์ทุกๆคำ ฉะนั้น ครูผู้สอนจึงพยายามแปลความหมายของคำศัพท์ทุกตัว หางคำนี้ผู้เรียน เมื่อพบคำศัพท์ใหม่ก็ไม่พยายามที่จะทำความเข้าใจ จึงมักใช้พจนานุกรม นักเรียนไทยจึงมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็น การพูด การฟัง หรือการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อบกพร่องในด้านความสามารถในการอ่านเร็ว พบว่า เด็กมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร อ่านได้นาทีละ 48 คำเท่านั้น (กมลวิทย์ คุรุทแก้ว 2523:8) ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนทราบวิธีการเดาศัพท์จากบริบทและมีการฝึกวิธีการนี้เพื่อนำไปใช้น้อยมาก ดังนั้น เมื่อคำศัพท์ในภาษามีจำนวนมากไม่สามารถจะนำมาเรียนให้หมดก็ได้ ประกอบกับเวลาในชั้นเรียนมีอยู่จำกัดและนักเรียนยังต้องเรียนสิ่งอื่นนอกเหนือไปจากคำศัพท์อีกด้วย การฝึกการเดาความหมายจากบริบทจึงจำเป็นสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง

1.1.2 วิธีการต่างๆที่ผู้เรียนใช้สื่อความหมาย จากการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้วิธีการต่างๆในการสื่อความหมายมาปฏิบัติกันน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ยังมีใ้คนนำเอาลวิธีในการสื่อสารมาสอนกับนักเรียนไทยอย่างแพร่หลายก็ได้ และอาจเป็นไปได้ว่า ครูผู้สอนเองอาจยังไม่คุ้นเคยกับการใช้ลวิธีในการสื่อสาร เช่น วิธีการพูดอ้อมหรือพูดอธิบายหลายๆประโยค เมื่อไม่สามารถใช้คำและประโยคที่มีความหมาย

ตรงตัวได้ การทดลองสร้างคำศัพท์ขึ้นใช้เองโดยนำเอาคำมาเรียงกันและให้มีความหมายใกล้เคียงกับศัพท์จริง การใช้วิธีสะกดคำหรือวากรูปและการใช้ภาษาท่าทาง (Non-Verbal Language) ทั้งนี้ การนำเอากลวิธีในการสื่อสารมาสอนกับนักเรียนจึงเป็นไปได้ยาก นอกจากนี้ การเรียนการสอนของไทยเน้นหนักไปที่การสอนเนื้อหาเกี่ยวกับตัวภาษาเพื่อ การสอบเข้าเรียนต่อเป็นส่วนใหญ่มากกว่าการสอนเพื่อการสื่อสาร (อัจฉรา วงศ์โสธร 2528:2) ฉะนั้น นักเรียนจึงมีโอกาสฝึกการใช้กลวิธีต่างๆในการสื่อสารน้อยมาก และ อีกประการหนึ่ง ในค่านิยมธรรมเนียมของไทยเรามักไม่ใช้ภาษาท่าทางประกอบการพูดอยู่แล้ว จึงอาจเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ยังมิได้มีการนำกลวิธีในการสื่อสารมาสอนกับนักเรียนไทย ที่เห็นได้ชัดจากผลการวิจัยก็คือ กลวิธีในการสื่อสารที่นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้ปฏิบัติอยู่ใน ระดับมาก ได้แก่ การนึกถึงสิ่งที่จะพูดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงแปลเป็นประโยคภาษาอังกฤษ ซึ่งแสดงให้เห็นอิทธิพลการถ่ายโอนของภาษาแม่ที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ทั้งนี้ ที เอช บราวน์ (D.H. Brown 1980:83) ได้สรุปว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความ ผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ และเป็นปัญหาสำคัญของนักเรียนไทยในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้วย อย่างไรก็ตาม กลวิธีในการสื่อสารมีประโยชน์กับการเรียนรู้ภาษา สมควรอย่างยิ่งที่จะ ได้มีการฝึกนักเรียนให้รู้จักใช้วิธีการต่างๆเพื่อการสื่อความหมายและเพิ่มพูนความสามารถ ในการสื่อสาร

1.2 การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ

1.2.1 การฝึกฝนการใช้ภาษาในชั้นเรียน จากการวิจัยพบว่า

นักเรียนฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของไทยยังเป็นแบบบรรยาย โดยมีครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ทั้งผลการวิจัยของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของครูภาษาอังกฤษ ในกรุงเทพมหานคร (นพมาศ รัตนปริกากุล 2523:76-77) ซึ่งพบว่าในการสอน ครูส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ ครูใช้วิธีสอนแบบให้กฎเกณฑ์หลังจากที่ ผู้เรียนเรียนไปแล้ว เพราะจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมีมาก ทั้งนี้ จึงสามารถสรุปได้ว่า นักเรียนมีโอกาสที่จะได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนน้อยมาก เมื่อพิจารณาผลการวิจัย เกี่ยวกับการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษเป็นรายข้อ พบว่า การเป็นผู้เริ่มสนทนาภาษาอังกฤษ กับครูหรือเพื่อนนักเรียน และยกมืออาสาสมัครตอบคำถามในช่วงโม่งภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติกันน้อย แสดงให้เห็นว่า นักเรียนไทยเป็นผู้รับการสอนแต่เพียง

ฝ่ายเดียวโดยไม่มีบทบาทเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนเลย ซึ่งทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากการที่ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากและน่าเบื่อ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาเป็นจำนวนมากไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจึงมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชานี้ (อานาจ บุญศิริวิบูลย์ 1984:1-4) ทั้งนี้ นักเรียนจึงให้ความสนใจต่อวิชาภาษาอังกฤษและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนน้อยมาก ทั้งนี้ครูสอนภาษาอังกฤษควรตระหนักถึงการใช่วิธีการถ่ายทอดความรู้หรือกลวิธีสอนที่เหมาะสม โดยเฉพาะในการนำเข้าสู่บทเรียน และควรมีวิธีการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนให้มีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น

1.2.2 การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน ผลการวิจัย

พบว่าการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียนนั้น นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำมาปฏิบัติน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ นักเรียนจึงมักไม่ค่อยมีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียนเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526:2) ทั้งนี้ โอกาสที่จะสนทนาภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาจึงเป็นไปได้ยากสำหรับนักเรียนไทย นอกจากเจ้าของภาษาจะเป็นครูสอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักเรียนหากความหมายของคำจากพจนานุกรมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีวิธีการค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองในเวลาที่ไม่มีครูคอยให้ซักถามได้ และสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (กระทรวงศึกษาธิการ 2524:37) ซึ่งได้กำหนดให้นักเรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เช่น การใช้พจนานุกรม เป็นต้น ถึงแม้ว่านักวิจัยบางท่านได้แสดงให้เห็นเกี่ยวกับการใช้พจนานุกรมต่างออกไปในแง่ที่ว่า การใช้พจนานุกรมนอกจากจะทำให้การอ่านต้องล่าช้าลงอย่างมากและยังผลให้ความคิดของผู้อ่านต้องชะงักลง ผลก็คือผู้อ่านเกิดความท้อถอยและไม่รู้สึกสนุกที่จะอ่านต่อไป (ลภา จินตเสรี 2521:5) อย่างไรก็ตาม การใช้พจนานุกรมก็เป็นวิธีการช่วยนักเรียนให้รู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง เมื่อไม่มีครูอยู่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับความหมายของคำแต่ นักเรียนควรได้รับการฝึกให้รู้จักการใช้พจนานุกรมอย่างเหมาะสมและการฝึกฝนหาความหมายของคำศัพท์ด้วยวิธีการได้จากปวิพท์ด้วย

1.3 การควบคุมการเรียนรู้อและการตรวจสอบการใช้ภาษา

1.3.1 การควบคุมการเรียนรู้อและการตรวจสอบการใช้ภาษาไทย

การวางแผนการเรียนรู้อ ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้การวางแผนการเรียนรู้อมาปฏิบัติน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยเห็นความสำคัญ

ในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งที่ กาญจนนา ชิงญะโชโต และ เสาวคนธ์ อรุณรัตน์ (2526:67) ได้เสนอข้อคิดเห็นจากการติดตามผลและแนะนำการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2524 โดยสรุปปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยเห็นความสำคัญ เพราะเห็นว่าในชีวิตประจำวันไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ นักเรียนเรียนไม่ตั้งใจและสับสนเป็นจำนวนมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า นักเรียนมีการเตรียมบทเรียนก่อนที่จะเรียนและทบทวนบทเรียนหลังจากการเรียนน้อย เมื่อพิจารณาผลจากการวิจัยครั้งนี้แล้ว จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ที่สามารถสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียน คือ ครูผู้สอนนั่นเอง ถ้าหากครูเปลี่ยนบทบาทที่เคยเป็นผู้สอนอย่างเดียว มาเป็นผู้ปรึกษาเลือกเนื้อหา และประสบการณ์ในการสอนให้สัมพันธ์กับชีวิตจริง นักเรียนก็จะเกิดแรงจูงใจในการเรียน โดยมีการตั้งเป้าหมายในการเรียน รู้จักเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตน กระคือหรือวันที่จะเตรียมบทเรียนและทบทวนบทเรียนหลังจากการเรียนทุกครั้ง เพื่อพัฒนาการเรียนของตน

1.3.2 การควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษาใน
 ด้านการประเมินผลการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ 6 ใช้วิธีการประเมินผลการเรียนรู้ภาษามาปฏิบัติปานกลาง แสดงให้เห็นว่า นักเรียนได้
 ทราบว่าสิ่งที่เรียนรู้ไปนั้นมีผลเช่นไร และตนควรปรับปรุงการเรียนรู้ของตนอย่างไร ซึ่ง
 สอดคล้องกับการวิจัยของ แอนนิตา แอล เวนเด็น (Anita L. Wenden 1985:7)
 ที่ว่า การที่ผู้เรียนสามารถประเมินผลการเรียนรู้และทราบได้ว่าตนมีข้อผิดพลาดในการใช้
 ภาษา แสดงว่า ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้อันจะเป็นหนทางนำไปสู่ความสำเร็จ
 ในการเรียนรู้ภาษา เมื่อพิจารณาการประเมินผลการเรียนรู้โดยละเอียด พบว่า การเอา
 ใจใส่ศึกษาและแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเมื่อครูตรวจแก้ให้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ 6 นำมาปฏิบัติมาก ซึ่งก็เป็นสิ่งชี้ให้เห็นว่า ครูยังมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ และถ้า
 หากครูผู้สอนส่งเสริมให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง นอกเหนือจากการสอนด้วยการ
 บอกเล่าเรื่อง บรรยาย มาเป็นการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษามากขึ้น นักเรียนก็จะสามารถพัฒนา
 การเรียนรู้ของตน โดยการเรียนรู้จากข้อผิดพลาดด้วยตนเองและมีความเข้าใจที่จะปรับปรุง
 การเรียนของตนให้ดีขึ้นเช่นกัน

2. ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้ความสำคัญเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนว่า นักเรียนพัฒนาวิธีการเรียนรู้ทักษะเหล่านี้จากการเรียนในชั้นเรียน จะเห็นได้จาก นักเรียนมีการฝึกฝนทักษะการฟัง การพูด โดยการฝึกฝนกับครูผู้สอนในชั้นเรียน รองลงมา คือ การฝึกในห้องปฏิบัติการทางภาษา สำหรับทักษะการอ่าน นักเรียนฝึกอ่านในชั้นเรียนมากที่สุด รองลงมาเป็นการท่องศัพท์และบทสนทนา และทักษะการเขียน นักเรียนฝึกฝนทักษะการเขียนจากการทำที่บ้านและแบบฝึกหัดส่งครูผู้สอน รองลงมา คือ การเขียนคำบอกรักของครูเช่นกัน ผลการวิจัยครั้งนี้จึงสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โรเบิร์ต แอด โพลิตเซอร์ และ แมรี แมคโกรที (Robert L. Politzer and Mary McGroarty 1985:103-119) ที่ว่า ผู้เรียนสามารถพัฒนาวิธีการเรียนรู้ของตนจากการสอนของครูในชั้นซึ่งเป็นการเรียนแบบรู้ตัว (Conscious Learning) และเป็นที่น่าสนใจแก่ว่าการเรียนรู้ของนักเรียนไทยส่วนใหญ่เป็นการเรียนแบบรู้ตัว กล่าวคือ เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ในชั้นเรียน ประกอบกับสภาพแวดล้อมทางสังคมไทยไม่อำนวยความสะดวกมีโอกาสฝึกฝนภาษาอังกฤษมากนัก เนื่องจาก บทบาทของภาษาอังกฤษเป็นเพียงภาษาต่างประเทศและในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นเพียงวิชาเลือกเท่านั้น การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษมากนักน้อยเพียงไรจึงน่าจะขึ้นอยู่กับทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน อย่างไรก็ตาม ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักเรียนสามารถพัฒนาวิธีการเรียนรู้ของตนจากชั้นเรียน ทั้งนี้ การเรียนการสอนในชั้น จึงควรเน้นการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน เพื่อใช้ในการสื่อสาร โดยให้ได้ฝึกกิจกรรมหลายรูปแบบในสถานการณ์ต่างๆกัน เพื่อที่ว่านักเรียนจะได้ฝึกวิธีการเรียนรู้ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. การเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ

3.1 วิธีการที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เข้าใจภาษา

3.1.1 การเปรียบเทียบการใช้บริบทในการเดาหรือตีความความหมายของคำหรือประโยคเพื่อให้เข้าใจภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มใช้บริบทในการเดา

หรือตีความความหมายเพื่อให้เข้าใจภาษา แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง สอดคล้องกับการวิจัยของ แครอล โฮเซนเฟลด์ (Carol Rosenfeld 1984:223) ที่ว่า ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงมักจะทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านโดยอ่านอย่างคร่าวๆ ขณะเดียวกันก็พยายามหาสิ่งและความหมาย เช่น หัวข้อเรื่อง เครื่องหมาย คำๆ และใช้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้รอบตัวมาช่วยในการเดา ความหมายของคำหรือประโยค การที่ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงประสบผลสำเร็จในการอ่านเป็นเพราะว่ารู้จักรวบรวมและจัดระเบียบข้อมูลในการนำมาสรุปให้แคบเข้า และให้ชัดเจนขึ้น แต่ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาค่ำจะใช้วิธีอ่านคำต่อคำและแปล ความหมายของคำศัพท์ทุกคำจากพจนานุกรม ในขณะที่ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษา สูงจะใช้พจนานุกรมหาความหมายของคำศัพท์เป็นขั้นสุดท้าย เมื่อไม่สามารถใช้แนวทางใดๆ ในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นได้แล้ว นอกจากนี้ ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน สูงเป็นผู้ที่กล้าเดาและเดาอย่างมีเหตุผล เพราะเป็นผู้ที่มีวิธีการใช้ความรู้ความลึก (Barry P. Taylor 1975 : 105) จึงเป็นผู้ที่กล้าลองผิดลองถูกในการเรียนรู้ภาษา แต่ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาค่ำเป็นผู้ที่ไม่มี ความยืดหยุ่นในการเรียน (Lack of Flexibility) (Alice Omaggio 1978 : 336) กล่าวคือ เป็นผู้ที่ยึดถือ คำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียวโดยไม่พยายามหาคำตอบอื่นๆ ที่อาจช่วยให้คนเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนได้

3.1.2 การเปรียบเทียบการใช้วิธีการต่างๆในการสื่อความหมาย ของนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการ ต่างๆในการสื่อความหมาย แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง สอดคล้องกับ การวิจัยของ อเล็กซานเดอร์ กิโยรา และคณะ (Alexander Guiora et al 1975: 43-61) ที่ว่า ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงเป็นผู้ที่อึดทนต่อความไม่ชัดเจน ของความหมายที่คู่สนทนาใช้ในการสื่อสาร จึงมีแรงจูงใจสูงที่จะพยายามใช้วิธีการต่างๆใน การสื่อความหมาย ตัวอย่างเช่น เมื่อไม่เข้าใจสิ่งที่คู่สนทนากำลังพูดก็จะใช้วิธีการถามหรือ ใช้กิริยาท่าทาง หรือแม้ว่าคู่สนทนาไม่เข้าใจสิ่งที่คนพูดบ้าง ก็พยายามใช้วิธีการพูดหลายๆ ประโยค ตลอดจนวาดรูปหรือสะกดคำ แต่ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาค่ำจะเป็น ผู้ที่ไม่อึดทนต่อความลำบากในการสื่อสาร และมักจะละทิ้งความพยายามในการทำความเข้าใจ เมื่อพบกับสิ่งที่ยากหรือความหมายไม่ชัดเจน ผู้ที่เรียนภาษาไม่ได้ผลจึงมักเป็นผู้ที่

ชอบเก็บตัวและไม่มีความมั่นใจในการที่จะทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่คนพูดหรือกระทำได้
(John H. Schumann 1975:209)

3.2 การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ

3.2.1 การเปรียบเทียบการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ของนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ พบว่า การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ไคแอน เบิร์กบิชเลอร์ และ อลิซ โอแมกจิโอ (Diane Birckbichler & Alice Omaggio 1978:336) ที่ว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาเป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองโดยการฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ ในขณะที่ผู้เรียนภาษาได้ไม่ดีเป็นผู้ที่ไม่มีความพยายามในการเรียนภาษา ซึ่งอาจเป็นผลมาจากทัศนคติหรือขาดความสนใจในภาษาที่เรียนก็ได้ เมื่อศึกษาผลการวิจัยของ แอนโทนี ปาปาเลีย (Anthony Papalia 1978 : 318) เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน จะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจากการฝึกฝนการใช้ภาษาขณะเรียนในชั้นเรียน เช่น สนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อนหรือเจ้าของภาษา และอาสาสมัครตอบคำถามแม้ว่าครูจะไม่เรียกให้ตอบก็ตาม แสดงถึงการมีส่วนร่วมในขบวนการเรียนรู้อย่างจริงจัง ขณะที่ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาค่ำจะพึ่งและจกคำบรรยายจากครูและใช้วิธีท่องจำ ซึ่งแสดงถึงการเป็นผู้รับการสอนเพียงฝ่ายเดียว

3.2.2 การเปรียบเทียบการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียน

ของนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ พบว่า การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษภายนอกชั้นเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ โจน รูบิน (Joan Rubin 1975:21) ที่ว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษามักจะทดลองใช้หรือไม่ก็นำเอาสิ่งที่เรียนมาปฏิบัติในขณะเดียวกัน ผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษามักจะไม่ค่อยนำสิ่งที่เรียนไปฝึกทดลองใช้ ผู้เรียนภาษาที่ดีมักจะใช้ภาษาเสมอทั้งที่ไม่ต้องบอกให้ทำ นอกจากนั้น ยังหาโอกาสเพิ่มพูนความรู้ด้านการใช้ภาษาของตน เช่น การดูภาพยนตร์เสียงภาษาอังกฤษ การพยายามสนทนากับเจ้าของภาษาเมื่อมีโอกาสเป็นต้น ทั้งนี้เป็นเพราะว่าผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจสูงที่จะใช้ภาษาไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม จึงให้ความสำคัญกับการฝึกฝนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ที่เป็นจริง (Functional

Practice) อันเป็นลักษณะสำคัญของผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สามารถเปลี่ยนความรู้ที่ได้จากการเรียนการสอนในชั้นเรียน (Passive Knowledge) ให้เป็นความรู้ที่นำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง (Productive Knowledge) (John B. Carroll 1975:7)

3.3 การควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษา

3.3.1 การเปรียบเทียบการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษา

อังกฤษโดยการวางแผนการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ พบว่า การควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษาอังกฤษโดยการวางแผนการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ที่ดีของ เอ็น ไนแมน และคณะ (N. Naiman et al 1978:58) ซึ่งอธิบายถึงวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาที่คิดว่ารู้จักวางแผนการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับตนเอง คือ มีความรู้ความเข้าใจในหลักการปฏิบัติว่าจะเรียนรู้อะไรอย่างไรจึงจะได้รับความรู้จากการเรียนการสอน ในขณะที่ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาต่ำจะไม่มีความรู้ในการเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมที่จะช่วยให้เรียนภาษาอย่างเป็นผลสำเร็จ ทั้งนี้เพราะว่า ผู้ที่เรียนภาษาได้ผลดีนั้นมักเป็นผู้ที่ทราบและยอมรับว่าการเรียนภาษาที่สองเป็นเรื่องยากและน่าเบื่อ แต่เนื่องจากมีแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจึงสามารถเอาชนะความยากและความน่าเบื่อได้ โดยการพยายามหาวิธีการที่ดีและมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้อะไรสำหรับตน อาจกล่าวได้ว่า การที่ผู้เรียนรู้จักหาแนวทางที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้อะไรได้นั้นเป็นเพราะผู้เรียนมีกิจนิสัยที่ดีในการเรียนด้วย ซึ่ง สลอน จาโคโบวิทส์ (Leon Jakobovits 1971:112) กล่าวถึง กิจนิสัยที่ดีในการเรียนว่าหมายถึงการให้ความสนใจในเนื้อหาสาระที่เรียนอย่างดีถ้วน เป็นค้นคว้า ให้ความสนใจหาความสัมพันธ์ระหว่างบทเรียนที่เรียนไปแล้วกับที่กำลังเรียนว่ามีความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจมากขึ้น นอกจากนี้ การทำบันทึกย่อเพื่อช่วยความจำ รวมทั้งการทดสอบตนเองว่ามีความรู้ความเข้าใจเพียงใด ก็เป็นกิจนิสัยที่ดีในการวางแผนการเรียนรู้ในระดับสูงขึ้นไป

3.3.2 การเปรียบเทียบการควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษาอังกฤษโดยการประเมินผลการเรียนรู้อะไรของนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนรู้อะไรสูงและต่ำ พบว่า การควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษาอังกฤษโดย

การประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษามักจะเป็นผู้ที่ให้ความสนใจต่อผลที่ได้รับจากการเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจที่จะใช้ขั้นตอนหรือวิธีการเรียนรู้ในการเรียนภาษาต่อไป เช่น ผู้เรียนพยายามสังเกตว่าการพูดอย่างไรจึงเป็นที่ยอมรับหรือพิจารณาว่าการกระทำของคนถูกต้องตามวิธีที่ได้รับการฝึกฝนหรือไม่ และสามารถเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของคน (Joan Rubin 1975:21) ในขณะที่ผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาจะไม่มีทักษะทางด้านการสรุปความคิดรวบยอดที่จะนำมาใช้ตรวจสอบผลการเรียนรู้ของตน เนื่องจากไม่ให้ความสนใจต่อรายละเอียดและขาดความรอบคอบ ผู้เรียนประเภทนี้ไม่เอาใจใส่ความหมายของสิ่งที่พูดหรือเขียนจึงมักให้คำตอบทันทีที่ตนคิดได้ อันเป็นผลให้เกิดปัญหาด้านความผิดพลาดทางการใช้ภาษาอยู่เสมอ (Alice Omaggio 1978:336)

ข้อเสนอแนะ

สำหรับกระทรวงศึกษาธิการ

1. กระทรวงศึกษาธิการควร สนับสนุนและส่งเสริมให้ครูได้มีโอกาสเข้ารับการศึกษารูปแบบเกี่ยวกับการสอนให้นักเรียนรู้จักการใช้วิธีการเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพของการเรียนการสอน
2. ในการจัดทำหลักสูตร และแบบเรียนภาษาอังกฤษ ควรจัดเนื้อหาและกิจกรรมที่เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของผู้เรียน โดยเน้นถึงการฝึกฝนการใช้วิธีการเรียนรู้ เช่น การเทศน์จากปริบท การจับใจความสำคัญสำหรับการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นต้น
3. แม้ว่าหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ได้กำหนดจุดประสงค์หลายข้อโดยเน้นการให้นักเรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเองซึ่งหมายถึงการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักใช้วิธีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสำหรับตน แต่จากการประเมินผลการใช้หลักสูตร พบว่าครูยังคงเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน (กาญจนา ธัญญาโชติ และ เสาวคนธ์ อรุณรัตน์ 2526:67) ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการควรมีมาตรการที่จะเรียกร้องให้การเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาดำเนินการสอนตามวิธีการที่หลักสูตรได้กำหนดไว้อย่างจริงจัง

สำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ

1. ครูผู้สอนควรลดบทบาทของตนเองลง เพราะการสอนมิได้หมายถึงการบอกแต่เพียงอย่างเดียว แต่การสอนเป็นการจัดกิจกรรม หรือประสบการณ์ในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ทั้งนี้ครูจึงควรสร้างโอกาส และเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในขบวนการเรียนรู้มากขึ้น

2. ครูผู้สอนควรศึกษาวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จและนำเอาวิธีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมาถ่ายทอดให้กับนักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา เพื่อที่ว่านักเรียนเหล่านี้จะได้มีโอกาสพัฒนาการเรียนรู้ของตนได้

3. ครูผู้สอนควรสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นในหมู่ผู้เรียน โดยเลือกเนื้อหา และประสบการณ์ในการสอนให้สัมพันธ์กับชีวิตจริง ตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักศึกษาและค้นคว้าด้วยตนเองมากขึ้น

สำหรับการวิจัย

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในคำานที่เกี่ยวกับทักษะแต่ละทักษะโดยเฉพาะ ตัวอย่างเช่น การศึกษาวิธีการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูด การศึกษาวิธีการเรียนรู้ทักษะการอ่าน เป็นต้น

2. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ หากมีการวิจัยครั้งต่อไปควรได้มีการศึกษาวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนในต่างจังหวัดว่ามีวิธีการเรียนรู้ที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างจากนักเรียนในกรุงเทพมหานครเพียงใด

3. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหรือผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่ได้รับการฝึกการใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกการใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ